

teční stížnosti na to, že obžalovaný dal odcizené dopisy do kapsy svého služebního kabátu, že tento kabát visel ve služební místnosti, že tedy dopisy nebyly z místnosti odneseny a tím krádež nelze pokládati za dokonanou, a domáhá se tedy, aby čin obžalovaného byl kvalifikován jako pokus zločinu krádeže. Než na tomto základě nebylo jí lze vyhověti, poněvadž dopisy byly již odňaty z disposiční moci poštovního úřadu odcizením jich z místa uložení, takže s tohoto hlediska nejevila by se kvalifikace činu za pokus opodstatněnou. Námitky tyto bylo tudíž poukázati na shora uvedené vývody, podle nichž bylo jiným právním usuzováním docíleno nápravy pochybené kvalifikace činu.

Čís. 4409.

K pojmu »obalu« po rozumu § 11 zák. čís. 19/1890 ř. zák.

Prodal-li kdo zboží v původním obalu a kromě toho je dal ještě do dalšího obalu, na němž byla vytištěna ochranná známka, o níž věděl, že je zapsána pro jinou firmu, nevyžaduje subjektivní skutková podstata podle §§ 23, 24 zák. na ochr. zn. zvláštní úmysl, přivést obal ve spojení se (zabalným) zbožím, nýbrž stačí vědomí pachatelovo, že používá obalu, bezprávně opatřeného ochrannou známkou, ve styku obchodním při zboží, na něž se vztahuje chráněná známka.

Omyl o povaze a funkci obalu (o označení zboží) není omylem skutkovým, nýbrž omylem co do práva trestního.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1932, Zm I 255/31.)

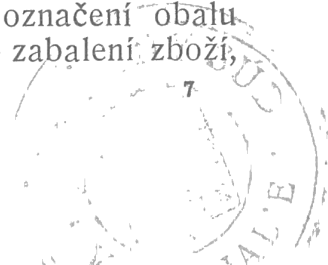
Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 19. února 1931, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle §§ 23 zák. na ochr. známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a obžalovaného uznal vinným, že v roce 1928 ve svém obchodě v K. V. pánské košile, tudíž zboží označené bezprávně známkou »Zur englischen Flotte«, již výhradně užívati byla oprávněna soukromá obžalobkyně firma C. H. B. ve V., vědomě do obchodního oběhu dal, a že tím spáchal přečin podle § 23 cit. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nalézací soud zjistil, že obžalovaný prodal dne 29. listopadu 1928 Františku S-ovi a v prosinci 1928 Františku B-ovi po jedné frakové košili v původním obalu, opatřeném ochrannou známkou »Erco«, a že je pak ještě dal do dalšího obalu, na němž bylo vytištěno »Zur englischen Flotte« s připojením nátisku »Herrenmoden, Inhaber E. L., K.«, a že obžalovaný, čině tak, měl vědomost o tom, že ve V. jest fa. C. H. B. »Zur englischen Flotte«, firma žalující, a že tato firma měla již od roku 1926 u p-ské obchodní komory zapsanou ochrannou známku »Zur englischen Flotte«, týkající se zboží téhož druhu, totiž pánského modního zboží, nákrčníků, košil atd., a že ho proto nemohla námitka omylu nebo bezelstnosti ohledně oprávněnosti k vedení této známky v žádném pří-

padě zprostiti zodpovědnosti. Přes tato zjištění nalézací soud zprostil obžalovaného z obžaloby pro přečiny podle §§ 23, 24 zákona na ochranu známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., vyloučiv jednak objektivní, jednak subjektivní stránku činu. Objektivní stránku vyloučil nalézací soud proto, že prý je vzhledem k tomu, že košile byly již v obalu s původní ochrannou známkou »Erco«, nemyslitelno, by se mělo za to, že obžalovaný tímto jednáním košile opatřil ještě dalším obalem za tím účelem, by sloužil jako obal ve smyslu § 11 zákona na ochranu známek ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. zák. Podle § 293 tr. ř. je nalézací soud, jemuž byla věc podle § 288 tr. ř. k novému přelíčení přikázána, vázán, předpokládajíc ovšem, že se na skutkovém podkladu nic podstatného nezměnilo, právním názorem, jímž se řídil zrušovací soud při svém rozhodnutí v téže věci již vydaném. Soud zrušovací v této věci vycházel ve svém rozhodnutí ze dne 21. listopadu 1930, č. j. Zm I 691/29 z právního názoru, že v rozhodné době přechodu zboží do oběhu bylo zboží uvedeno ve spojení s označením na obalech dodatečně přičiněných a že toto označení na obalu přichází podle zásady § 11 zákona na ochranu známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. v počet s hlediska § 23 téhož zákona; tímto rozhodnutím byl soud nalézací za zjištěného stavu věci vázán. Je tudíž zmateční stížnost v právu, pokud proto napadenému rozsudku vytýká zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Ježto zjištění nalézacího soudu jsou pro objektivní stránku činu postačitelna, netřeba rozsudek pro nedostatek zjištění v tomto směru zrušiti.

Nalézací soud vyloučil však, jak již řečeno, pro případ, že by tu byla objektivní stránka onoho přečiny, stránku subjektivní, an prý obžalovaný nepoužil druhého obalu opatřeného nátiskem »Zur englischen Flotte« a jeho jménem a adresou jako obalu ve smyslu § 11 cit. zák., nýbrž učinil tak jen k lepšímu zabalení a k pohodlnější dopravě, jakož i k označení svého obchodu, že nechtěl druhý obal přivésti ve spojení se zabalenými košilemi, nýbrž že provedl toto zabalení bez ohledu na obsah. Uplatňujíc zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. vytýká stížnost rozsudku v tomto směru právní mylnost, ježto vycházel z nesprávného názoru na funkci obalu ve smyslu § 11 cit. zák. a že přehlédl, že po subjektivní stránce při přečinech podle §§ 23, 24 zákona na ochranu známek čís. 19/1890 ř. zák. stačí již dolus eventualis. Zmateční stížnost je v právu. Z toho, co rozsudek uvádí pro nedostatek subjektivní stránky u obžalovaného, plyne především, že nalézací soud i při uvažování o subjektivní stránce chybuje v objektivní otázce, co jest pokládati za obal ve smyslu § 11 a za označení zboží ve smyslu § 23 zákona čís. 19/1890 ř. zák., a že se v tom směru neřídil řečeným, v souzené trestní věci již vysloveným názorem zrušovacího soudu. Soud nalézací se dal při dalším odůvodňování nedostatku subjektivní stránky svěsti s pravé cesty tím, že přihlížel k právně zcela nezávažné pohnutce jednání obžalovaného a ustrojil takto vlastně k vyvinění obžalovaného omyl o povaze a o funkci obalu, pokud se týče o označení zboží. Tento omyl však není omylem skutkovým, nýbrž omylem co do práva trestního, neboť § 11 cit. zák., jenž je též součástí trestních ustanovení v citovaném zákoně uvedených, stanoví, že se totéž, co platí o označení zboží chráněnou známkou, vztahuje i na označení obalu chráněnou známkou, pokud ovšem bylo obalu použito k zabalení zboží,

na něž se známka vztahovala. Zvláštní úmysl, přivést obal ve spojení se (zabalným) zbožím, se nevyžaduje; stačí již vědomí, že se používá obalu, bezprávně opatřeného ochrannou známkou, ve styku obchodním při zboží, na něž se vztahuje chráněná známka. Ježto omyl co do trestní normy, jako v souzeném případě je v § 11 i § 23 zákona na ochranu známek č. 19/1890 ř. zák., podle zásady §§ 233 a 238 tr. zák. trestnosti nezbavuje a zlý úmysl nevyklučuje, jsou úvahy, jimiž soud odůvodnil nedostatek subjektivní stránky, právně mylné a pro posouzení viny obžalovaného bezpředmětné. Jak stížnost uvádí, stačí ke skutkové povaze přečinu podle §§ 23, 24, 25 zákona na ochranu známek ze dne 6. ledna 1890, č. 19 ř. zák. dolus eventualis, jenž záleží v tom, že pachatel nepovažoval přivodění protiprávního výsledku sice za jisté, avšak za možné, a že by ho od jeho jednání nebylo odvrátilo ani, kdyby byl považoval protiprávní výsledek za jistý. Soud zjistil však v souzeném případě, že obžalovaný, bale košile do popsání obalu a dává je takto do obchodu, měl vědomost o tom, že ve V. je firma C. H. B. »Zur englischen Flotte«, firma to žalující, a že tato firma měla již od roku 1926 u p-ské obchodní komory zapsanou ochrannou známku »Zur englischen Flotte«, týkající se zboží téhož druhu, totiž pánského modního zboží, nákrčníků, košil atd., a že ho proto nemohla námitka omylu nebo bezelstnosti ohledně jeho oprávněnosti k vedení této známky v žádném případě zprostiti zodpovědnosti. Tato zjištění nalézacího soudu dávají dostatečný podklad nejen pro zlý úmysl eventální, nýbrž i pro zlý úmysl přímý, a bylo proto obžalovaného bez dalšího uznati vinným přečinem podle § 23 zákona na ochranu známek ze dne 6. ledna 1890, č. 19 ř. zák., jehož skutková podstata byla jednáním obžalovaného splněna.

Čís. 4410.

Vady ve smyslu § 344 č. 9 tr. ř. lze dovozovati jen ze samého výroku porotců, jež tvoří otázku a odpovědi na ně dohromady.

Je nepřipustné, by zmáteční stížnost zdůrazňovala jednotlivé průvody, svémocně je hodnotila, formálně s výrokem porotců srovnávala a tak dokazovala nejasnost nebo neúplnost výroku porotců po rozumu § 344 č. 9 tr. ř.

Věcná správnost formálně bezvadného výroku porotců (jímž odpověděli záporně na otázku viny) vymyká se přezkumu zrušovacím soudem.

(Rozh. ze dne 4. května 1932, Zm I 71/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmáteční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského jako porotního soudu v Liberci ze dne 26. listopadu 1931, jímž byl obžalovaný podle § 334 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin zabití podle § 140 tr. zák. a pro přešpek lehkého uškození na těle podle § 411 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá zprošťující rozsudek v celém rozsahu, uplatňujíc jen formálně právní důvod zmátečnosti podle